

ΔΗΔ41

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ 1^{ΗΣ}
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ
(ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΓΑΣΙΑ)

«ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΕΞΑΜΗΝΟ 2023»

Περιεχόμενα

ΜΕΡΟΣ Α΄	3
Ερωτήσεις Πολλαπλής Επιλογής	3
ΜΕΡΟΣ Β	8
Β1	8
Β2	9
Β3	11
Βιβλιογραφία.....	13

ΜΕΡΟΣ Α΄

Ερωτήσεις Πολλαπλής Επιλογής

1. Η Διεθνής Πολιτική Οικονομία (ΔΠΟ):

α. Μελετά την αλληλεπίδραση του κράτους (μιας ανεξάρτητης, εδαφικής μονάδας) και της παγκόσμιας οικονομίας, η οποία είναι όλο και λιγότερο μη εδαφική ή υπ-εδαφική.

β. Είναι ένα πεδίο μελέτης, ένα αντικείμενο του οποίου το επίκεντρο είναι η διασύνδεση της ιδιωτικής και της δημόσιας ισχύος επί της κατανομής ανεξάντλητων πόρων.

γ. Είναι εκείνος ο κλάδος των διεθνών σχέσεων που ερευνά τα αίτια και τα αποτελέσματα της αλληλεπίδρασης μεταξύ πολιτικής και οικονομίας σε ένα περιβάλλον υψηλού βαθμού αλληλεξάρτησης, όπου τα εθνικά σύνορα δεν έχουν πια τόσο μεγάλη σημασία.

δ. Είναι η αλληλεπίδραση της αγοράς και ισχυρών παραγόντων, όπως είναι τα κράτη, οι πολυεθνικές εταιρείες και οι τοπικοί οργανισμοί.

Απάντηση 1: Η απάντηση βρίσκεται στην πρώτη παράγραφο στην σελίδα 13. Πλαίσιο 1.1 Η ΔΠΟ είναι εκείνος ο κλάδος των διεθνών σχέσεων που ερευνά τα αίτια και τα αποτελέσματα της αλληλεπίδρασης μεταξύ πολιτικής και οικονομίας σε ένα περιβάλλον υψηλού βαθμού αλληλεξάρτησης, όπου τα εθνικά σύνορα δεν έχουν πια τόσο μεγάλη σημασία.

2. Με ορόσημο το έργο *Ο Ηγεμόνας* που εκδόθηκε το 1516, ο Nicollò Machiavelli:

α. Διαχωρίζει πλήρως την πολιτική από την ηθική και θεμελιώνει τον πολιτικό ρεαλισμό.

β. Αναδεικνύει την πολιτική σε τέχνη της συνεργασίας με απώτερο σκοπό την επιβίωση και την υπεράσπιση της ανεξαρτησίας.

γ. Ιδρύει τη σύγχρονη οικονομική επιστήμη.

δ. Θεωρεί ότι η αγορά είναι ένα «φυσικό φαινόμενο».

Απάντηση 2: Η απάντηση βρίσκεται στην σελίδα 14 στην πρώτη παράγραφο στην ενότητα 2 "Έτσι, η πολιτική αυτονομείται ως επιστήμη από την ηθική φιλοσοφία στις αρχές του 16ου αιώνα με ορόσημο το έργο Ο Ηγεμόνας του Niccolò Machiavelli που εκδόθηκε το 1516. Ο Machiavelli διαχωρίζει πλήρως την πολιτική από την ηθική και θεμελιώνει (μετά τον Θουκυδίδη) τον πολιτικό ρεαλισμό. Η πολιτική είναι η τέχνη της ισχύος και της πανουργίας με απώτερο σκοπό την επιβίωση και την υπεράσπιση της ανεξαρτησίας."

3. Οι μελετητές των διεθνών σχέσεων, πέρα από την ενασχόληση με τους δρώντες στο διεθνές σύστημα, καλούνται να μελετήσουν και άλλα ζητήματα, εκτός από:

- α. Τους κανόνες λειτουργίας του καπιταλισμού.
- β. Την επιρροή των οικονομικών θεσμών και των διεθνών καθεστώτων στην παγκόσμια διακυβέρνηση.
- γ. Την ισορροπία ισχύος ανάμεσα στα έθνη-κράτη.

δ. Την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού το 1994.

Απάντηση 3: Η απάντηση βρίσκεται στην σελίδα 19 πρώτη παράγραφο "Την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού το 1994" είναι εσφαλμένη, καθώς ο υπαρκτός σοσιαλισμός κατέρρευσε το 1989/1991, και όχι το 1994.

4. Μια από τις κύριες υποθέσεις του ρεαλισμού είναι ότι:

α. Η ισχύς δεν αποτελεί το κλειδί για την κατανόηση της συμπεριφοράς των διεθνών και κρατικών κινήτρων.

β. Τα κράτη, όπως ακριβώς και τα άτομα, συμπεριφέρονται με ιδιοτελή και εντελώς ατομικιστικό τρόπο.

γ. Οι διεθνείς οργανισμοί αποτελούν τους βασικούς δρώντες της διεθνούς πολιτικής σκηνής και των διεθνών σχέσεων.

δ. Η κυβέρνηση είναι απαραίτητη, αλλά η συγκέντρωση της εξουσίας είναι εγγενώς ζημιογόνα.

Απάντηση 4: Η απάντηση βρίσκεται στην σελίδα 21-23

Βασιζόμενοι στις γνωστές υποθέσεις του ρεαλισμού στη θεωρία των διεθνών σχέσεων:

Ο ρεαλισμός υποστηρίζει ότι η ισχύς είναι το κεντρικό στοιχείο στην κατανόηση των διεθνών σχέσεων και της συμπεριφοράς των κρατών.

Τα κράτη θεωρούνται οι κύριοι δρώντες στο διεθνές σύστημα και συμπεριφέρονται με βάση τα εθνικά τους συμφέροντα, συχνά με ιδιοτελή τρόπο.

Ο ρεαλισμός δίνει λιγότερη σημασία στους διεθνείς οργανισμούς σε σχέση με την ισχύ των κρατών.

5. Επιλέξτε σύμφωνα με ποια θεωρητική προσέγγιση «προϋπόθεση για τη διεθνή τάξη είναι η λειτουργία διεθνών θεσμών»;

α. Θεωρία των Παγνίων.β. Πολιτικής Οικονομίας.

γ. Νέα Οικονομική Γεωγραφία.

δ. Θεσμική προσέγγιση.

Απάντηση 5: Η απάντηση βρίσκεται στην σελίδα 28

Η πρόταση «προϋπόθεση για τη διεθνή τάξη είναι η λειτουργία διεθνών θεσμών» συμφωνεί με την θεσμική προσέγγιση. Στη θεσμική προσέγγιση, οι διεθνείς θεσμοί έχουν κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωση της διεθνούς τάξης και στη διαχείριση των διεθνών σχέσεων. Οι θεσμοί αυτοί μπορούν να βοηθήσουν στην επίλυση των διεθνών διαφορών, στην προώθηση της συνεργασίας μεταξύ των κρατών και στην ενίσχυση της προβλεψιμότητας στις διεθνείς σχέσεις.

6. Η σημαντικότερη μεταβολή στην παγκόσμια οικονομία έχει προέλθει από:

α. Τη διαδικασία της παγκοσμιοποίησης, η οποία μετέβαλε τόσο τους φορείς όσο και τις δομές εξουσίας και πλούτου.

β. Τον περιφερισμό (regionalism), ένα είδος πολυ-επίπεδης διακυβέρνησης στη διεθνή σκηνή.γ. Την επίσκεψη του Αμερικανού Προέδρου Nixon στην Κίνα το 1972 και τη βελτίωση των διμερών σχέσεων ΗΠΑ-ΕΣΣΔ την εποχή εκείνη.

δ. Τη θεωρία των διεθνών καθεστώτων, η οποία επικεντρώνεται στον ρόλο των άτυπων ή ηρητων αρχών, νορμών, κανόνων και διαδικασιών λήψης αποφάσεων.

Απάντηση 6: Η απάντηση βρίσκεται στην σελίδα 30

Αυτό επιβεβαιώνεται από το σύγγραμμα, το οποίο αναφέρει ότι οι καινοτομίες στον τομέα της τεχνολογίας και ιδιαίτερα στην πληροφορική έχουν εισάγει νέα υλικά, επέτρεψαν την ανάπτυξη νέων τεχνικών παραγωγής, νέων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων και διαδικασιών συντονισμού και οργάνωσης της παραγωγικής διαδικασίας. Αυτές οι τεχνολογικές καινοτομίες, σε συνδυασμό με την παγκοσμιοποίηση, έχουν μεταβάλει σημαντικά την παγκόσμια οικονομία.

7. Η Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (ΓΣΔΕ):

α. Παρείχε τους κανόνες για τη διεξαγωγή του διεθνούς εμπορίου από το 1972 έως το 1994.β. Αποτελεί τη θεσμική μετεξέλιξη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ).

γ. Ήταν περισσότερο ένα διαπραγματευτικό φόρουμ παρά ένας οργανισμός που θέσπιζε κανόνες εμπορίου.

δ. Είχε την αρμοδιότητα να ασχοληθεί με σημαντικές πτυχές του εμπορίου, όπως με τις τελεωνειακές ενώσεις και τις άλλες προτιμησιακές εμπορικές διευθετήσεις.

Απάντηση 7: Η απάντηση στην σελίδα 37

Η Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (ΓΣΔΕ) ήταν ένα διαπραγματευτικό φόρουμ που στόχευε στη μείωση των εμπορικών φραγμών και των δασμών μεταξύ των χωρών. Ενώ η ΓΣΔΕ περιελάμβανε κανόνες για το διεθνές εμπόριο, δεν είχε τη δομή ή την ισχύ ενός πλήρους οργανισμού, όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) που τη διαδέχτηκε το 1995. Η ΓΣΔΕ ήταν περισσότερο μια σειρά από διαπραγματευτικούς γύρους που στόχευαν στη βελτίωση των εμπορικών σχέσεων μεταξύ των χωρών μελών.

8. Σύμφωνα με τη ρήτρα του μάλλον ευνοούμενου κράτους:

α. Η Αρμενία, μέλος του ΠΟΕ από το 2003, είναι πιο ευνοημένη από το Αφγανιστάν, που είναι μέλος του ΠΟΕ από το 2016.

β. Η Αρμενία, θα πρέπει να αναγνωρίσει τη μείωση των δασμών στο 10% που καθιέρωσε στις εισαγωγές από τις ΗΠΑ, και στο Αφγανιστάν.

γ. Η Αρμενία θα πρέπει να φορολογήσει τα εισαγόμενα αγαθά και τις υπηρεσίες από τις ΗΠΑ όπως τα εγχώρια.

δ. Η Αρμενία θα πρέπει να αποθαρρύνει όλες τις «αθέμιτες» πρακτικές εναντίον των ΗΠΑ και του Αφγανιστάν, όπως για παράδειγμα τις εξαγωγικές επιδοτήσεις και τα προϊόντα ντάμπινγκ σε τιμές κάτω του κόστους.

Απάντηση 8: Η απάντηση σελίδα 43

Σύμφωνα με τη ρήτρα του μάλλον ευνοούμενου κράτους (MEK) που υπάρχει στις συμφωνίες του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), αν ένα κράτος μέλος παρέχει μια συγκεκριμένη εμπορική προτίμηση σε ένα άλλο κράτος, πρέπει να παρέχει την ίδια προτίμηση σε όλα τα άλλα μέλη του ΠΟΕ.

Έτσι, αν η Αρμενία μειώνει τους δασμούς στο 10% για συγκεκριμένες εισαγωγές από τις ΗΠΑ, πρέπει επίσης να παρέχει την ίδια μείωση δασμών στο Αφγανιστάν και σε όλα τα άλλα μέλη του ΠΟΕ.

ΜΕΡΟΣ Β

B1

Σύμφωνα με το σύγγραμμα η ΔΠΟ εξετάζει και αναλύει αλληλένδετα ζητήματα τα οποία μελετώνται υπό το πρίσμα της πολιτικής ή της οικονομίας ή και συνδυαστικά. Η σφαιρική και ολιστική ερμηνεία των διεθνών σχέσεων απαιτεί την μελέτη υπό το πρίσμα των πολιτικών επιστημών αλλά και την αρωγή της οικονομικής ανάλυσης και συλλογιστικής προκειμένου να επιτευχθεί ικανοποιητική ερμηνεία των διεθνικών φαινομένων.

Η αλληλεπίδραση της οικονομίας με την πολιτική στις διεθνείς υποθέσεις των κρατών αποτελεί ακρογωνιαίο λίθο για την εδραίωση της ΔΠΟ ως ανεξάρτητη επιστημονική πειθαρχία. Ευρύ μέρος της βιβλιογραφίας προσλαμβάνει την πολιτική οικονομία ως αδιαίρετο επιστημονικό κλάδο, ενώ είναι σαφές πως η μελέτη των μακροοικονομικών μεταβλητών υποστηρίζει και άγει το σύνολο των αποφάσεων σχετικά με ζητήματα εύρυθμης λειτουργίας της πολιτείας. Πως άλλωστε μπορεί να διαχωρισθεί η διαχρονική παρατήρηση του πληθωρισμού, η διακύμανση των επιτοκίων, οι μεταβολές του ΑΕΠ, η πορεία των ισοζυγίων και των μακροοικονομικών λογαριασμών από το σύνολο των ασκούμενων πολιτικών σχετικών τόσο με εσωτερικά ζητήματα όσο και με θέματα διεθνών σχέσεων. (Μάρης, Γ. & Μανώλη, Π. 2015 σελ.14).

Λογική συνέπεια των τεχνολογικών εξελίξεων, και της δημιουργικότητας σε ότι αφορά την καινοτομία σχετικά με την εξέλιξη αύλων χρηματοοικονομικών προϊόντων, αποτελεί η απορρύθμιση των αγορών σε παγκόσμιο επίπεδο. Στο σύγγραμμα γίνεται εκτενής λόγος για την πολυπλοκότητα της κοινωνικής οργάνωσης η οποία επιβάλλει την διεπιστημονική μελέτη των προκλήσεων που προκύπτουν. (Μάρης, Γ. & Μανώλη, Π. 2015 σελ.14). Στην ήδη υπάρχουσα αναγκαιότητα της πολυεπίπεδης μελέτης των διεθνών σχέσεων προστίθεται και το σύνολο των επιμέρους στοιχείων που συνθέτουν την σημερινή κοινωνία ως ένα παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον.

Η ποιότητα των μερών που απαρτίζουν το διεθνές δρώμενο είναι αυτή που επιβάλλει την χρήση της οικονομίας και της πολιτικής συνδυαστικά και τις καθιστά ακρογωνιαίους λίθους στην εποικοδομητική αναλυτική μελέτη των φαινομένων της διεθνούς πολιτικής σκηνής. Ο λόγος περί πολιτικής οικονομίας ως αδιαίρετος επιστημονικός κλάδος ξεκινά από την πραγματεία του μερκαντιλιστή Μονκρετιέν περί πολιτικής οικονομίας το 1615.

Συμπερασματικά θεωρείτε ως επιστημονική πειθαρχία μελέτης και παρατήρησης του συνόλου των κοινωνικών σχέσεων που διαμορφώνονται στην πορεία παραγωγής πλούτου δηλαδή στην παραγωγή, διανομή, ανταλλαγή και κατανάλωση των υλικών αγαθών. Οι πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις που διαμορφώνονται στην παραγωγική πορεία μελετώνται βάσει οικονομικών κανόνων. Η μετεξέλιξη της πολιτικής οικονομίας σε ΔΠΟ εδράζεται στην δυναμική εξέλιξη του φαινομένου της οικονομικής παγκοσμιοποίησης, και των διεθνών ανταλλακτικών εμπορικών σχέσεων που δημιουργούνται από την τεχνολογική καινοτομία, την ψηφιοποίηση των χρηματοοικονομικών συναλλαγών και την εξάλειψη των εμπορικών φραγμών την τελευταία εικοσαετία. (Μαρής, Γ. & Μανώλη, Π. 2015 σελ.15).

B2

Η εργασία αυτή θεωρεί πως η ολότητα της θεωρίας της ηγεμονικής σταθερότητας στην οποία αναφέρεται το συγκεκριμένο ερώτημα ενδείκνυται να μελετηθεί και αναλυθεί συνδυαστικά με την θεωρία της πολιτικής των διεθνών σχέσεων αυτή του κρατικού ρεαλισμού. Η Κίνα καθώς και η Ρωσία και η εκτίμηση αυτή είναι υποκειμενική φαίνεται πως το πολιτειακό τους DNA βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στον ορθολογισμό και τον ρεαλισμό όπως αυτός ως θεωρία περιγράφεται στο σύγγραμμα. Η ηγεμονική σταθερότητα θεωρήσει περί διεθνών σχέσεων του 1973 του Charles Kindleberger αναφέρεται στην ύπαρξη ηγεμόνα ως απαραίτητο στοιχείο για την λειτουργία ενός φιλελεύθερου και σταθερού οικονομικού συστήματος. (Μαρής, Γ. & Μανώλη, Π. 2015 σελ.24).

Η εργασία αυτή θεωρεί πως το παγκοσμιοποιημένο τεχνολογικά περιβάλλον εξελίσσεται ταχύτατα και οι πολιτικές και οικονομικές συνθήκες της δεκαετίας του 1970 διαφέρουν από τις σημερινές προκλήσεις, των συρράξεων στα σύνορα της ΕΕ, του διαρκώς αυξανόμενου πληθωρισμού, και της ισχνής ανάπτυξης του παγκοσμίου ΑΕΠ.

Η ηγεμονία στην Κίνα προσωποποιείται ως θεσμός στο συμπαγές Κομμουνιστικό κόμμα και τις δομές του οι οποίες φαίνεται πως δεν εξαρτώνται από την λαοφιλία στο πρόσωπο ενός ηγέτη που προσωποποιεί τον θεσμό. Το Κινέζικο κομμουνιστικό κόμμα λειτουργεί ως όργανο το οποίο διασφαλίζει συγκεκριμένες πολιτικές σχετικά με τις διεθνικές οικονομικές και πολιτικές σχέσεις του Κινεζικού λαού. Η Κίνα έχει δυνατότητα προσαρμογής των διεθνών πολιτικών σχέσεων με εμπορικούς εταίρους υπερδυνάμεις, και η φιλελεύθερη οικονομία φαίνεται πως της εξασφαλίζει θετικές ροές στο εμπορικό ισοζύγιο, αλλά και στο σύνολο των εξωτερικών της συναλλαγών, ενώ την ίδια στιγμή την ευνοεί στην συνεχιζόμενη προσπάθεια της για τεχνολογική εξέλιξη προς όφελος πρώτιστα του Κινεζικού λαού.

Η Ρωσία φαίνεται πως συνενώνεται στην ηγεμονική φυσιογνωμία του προέδρου της, ο οποίος όμως θεωρείται πλέον *persona non grata* για το σύνολο των πολιτικών ηγετών και της Ευρωπαϊκής νομισματικά ενωμένης κοινότητας αλλά και για τους ηγέτες στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, ενώ παράλληλα σε καμία περίπτωση δεν γίνεται να λαμβάνει το χαρακτηρισμό του καλοκάγαθου ηγεμόνα. Επιστροφή στην απομόνωση και για τις δύο υπερδυνάμεις ή μια άλλη πολιτική οπτική η οποία αναμένεται να αναδειχθεί ως ποιοτική εξέλιξη στο δρώμενο των διεθνών οικονομικών και πολιτικών σχέσεων? Φαίνεται όμως πως η ηγεμονική σταθερότητά η οποία σύμφωνα με το σύγγραμμα αφετηριακά βασίζεται στην ηγεμονία του στέμματος αρχικά αλλά και στην τεχνολογική ανωτερότητα των ΗΠΑ μετέπειτα, εκλείπει και νέες πολιτικές αναδύονται σε επίπεδο οικονομικής και πολιτικής πραγματικότητας σε παγκόσμιο επίπεδο. (Μάρης, Γ. & Μανώλη, Π. 2015 σελ.24).

Συμπερασματικά η ανάλυση αυτή θεωρεί πως η θεωρία της ηγεμονικής σταθερότητας δεν συνάδει με την διεθνική πολιτική και οικονομική πραγματικότητα της Κίνας. Η οικονομική και πολιτική σταθερότητα αφορά το σύνολο των εμπλεκόμενων στο διεθνές εμπορικό και οικονομικό δρώμενο, και η αμφισβήτηση σχετικά με την θεώρηση του καθηγητή Keohane έγκειται στην μελέτη του πολιτικού έργου της ΕΕ, όπου τον ρόλο του ηγεμόνα διαδραματίζουν και η Γερμανία αλλά και η Γαλλία, στην έξοδο της Βρετανίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και στην διακρατική συνεργασία με την ΛΔΚ, πολύ περισσότερο όμως στην γενικότερη οπτική των ΗΠΑ οι οποίες φαίνεται πως δεν θέλουν να απωλέσουν τον ηγεμονικό τους προσανατολισμό σε σημεία γεωπολιτικού ενδιαφέροντος. Άλλωστε ο Μάρης και η Μανώλη στο σύγγραμμα εστιάζουν σε εννοιολογικά ζητήματα και ειδικότερα σχετικά με τον ορισμό και σημασιοδότηση της έννοιας της ηγεμονίας.

B3

Η θεώρηση των *Heckscher-Ohlin* αποτελεί συνέχεια του συνόλου των θεωριών σχετικά με το Διεθνές εμπόριο, την διεξαγωγή του, και τις νομοτέλειες οι οποίες διέπουν τη λειτουργικότητα του όσον αφορά την επίτευξη πλεονεκτήματος για τα εμπλεκόμενα μέρη. Είναι σαφές πως το διεθνές εμπόριο επηρεάζεται από την δυνατότητα των κρατών και τις διαφορές στην σύνθεση των πλουτοπαραγωγικών πηγών. Στο σύγγραμμα άλλωστε γίνεται σαφής αναφορά σχετικά με τις αρχικές θεωρήσεις περί διεθνούς εμπορίου οι οποίες υποστηρίζουν τις έννοιες του συγκριτικού πλεονεκτήματος και της εξειδίκευσης του παραγόμενου προϊόντος ανάλογα με τις πλουτοπαραγωγικές πηγές. Από το σύγγραμμα τεκμαίρεται πως το θεώρημα των H-O συνδέεται νοηματικά με το Ρικαρδιανό υπόδειγμα. (Μάρης, Γ. & Μανώλη, Π. 2015. σελ. 36)

Η γη το κεφάλαιο, ο ορυκτός πλούτος, όπως και η εργασία, αλληλοεπιδρούν και σχετίζονται προς την μεθοδολογία και ποιότητα της χρήσης τους. Οι αναλογίες με τις οποίες συμμετέχουν στην παραγωγική διαδικασία σε διάφορες χώρες και γεωγραφικές περιοχές, αποτελούν την ειδοποιό διαφορά όσον αφορά ζητήματα εξειδίκευσης της εμπορικής δραστηριότητας και επίσης καθορίζουν τον προσανατολισμό του παραγωγικού μοντέλου της χώρας. Η κεφαλαιακή ευμάρεια και ποιότητα για ένα έθνος καθορίζουν τον προσανατολισμό του σε παραγωγικές δραστηριότητες εντάσεως κεφαλαίου, ενώ οι χώρες με υπεράριθμο εργασιακό δυναμικό εξειδικεύονται σε μορφές παραγωγής εντάσεως εργασίας. (Μάρης, Γ. & Μανώλη, Π. 2015. σελ. 36)

Το συγκεκριμένο υπόδειγμα βασίζεται σε σειρά υποθέσεων-παραδοχών που εστιάζουν στην ελεύθερη μετακίνηση των παραγωγικών συντελεστών μεταξύ παραγωγικών κλάδων, την διαφοροποίηση των παραγωγικών κλάδων όσον αφορά τις απαιτήσεις σχετικά με τους παραγωγικούς συντελεστές, την ετερότητα μεταξύ των αναλογιών χρήσης των παραγωγικών συντελεστών από χώρα σε χώρα, την αδιαφοροποίητη τεχνολογία μεταξύ χωρών, καθώς και την παραδοχή πως οι προτιμήσεις των καταναλωτών είναι ίδιες σε κάθε χώρα. Έτσι βάσει του συγκεκριμένου θεωρήματος επιβεβαιώνεται το νεοκλασικό υπόδειγμα σχετικά με το διεθνές εμπόριο τις αμοιβές των συντελεστών παραγωγής, και την επίδραση της εμπορικής δραστηριότητας σε διεθνικό επίπεδο, στην σύνθεση της παραγωγής αλλά και της κατανάλωσης. (Μάρης, Γ. & Μανώλη, Π. 2015. σελ. 36).

Το θεώρημα των Η-Ο βασίζεται σε παραδοχές οι οποίες αποτελούν προαπαιτούμενο όπως άλλωστε και στη πλειονότητα των οικονομικών υποδειγμάτων, κυρίαρχες αδυναμίες του θεωρήματος σύμφωνα με τον (Αλογοσκούφη, Γ. 2013 σελ 125) θεωρούνται η δυσκολία εμπειρικής αποδοχής της εξίσωσης των αμοιβών των παραγωγικών συντελεστών μεταξύ των χωρών, όπως επίσης και η παραδοχή της πλήρους κινητικότητας των παραγωγικών συντελεστών. Ως μη ρεαλιστική παραδοχή θεωρείται και η υπόθεση της ίδιας τεχνολογίας σε όλες τις χώρες που εμπλέκονται στο διεθνές εμπόριο, ενώ παραλείπονται σημαντικές παράμετροι διαμόρφωσης του πλαισίου άσκησης εμπορικής δραστηριότητας όπως το κόστος μεταφοράς των αγαθών και η γεωγραφική απόσταση. Συμπερασματικά το θεώρημα των Η-Ο συνοψίζεται στη αρχή πως τα πιο «πλούσια σε κεφάλαιο κράτη θα εξειδικευτούν στην παραγωγή και την εξαγωγή αγαθών εντάσεως κεφαλαίου, ενώ τα λιγότερα αναπτυγμένα κράτη με αφθονία εργασίας θα εξειδικευτούν στην παραγωγή αγαθών εντάσεως εργασίας». (Μαρής & ανώλη, Π. (2015) σελ .36) και η υποκειμενική εκτίμηση της μελέτης αυτής είναι πως αυτή η βασική αρχή που στηρίζεται σε πλειάδα παραδοχών είναι ισοδύναμη της θεωρίας περί συγκριτικού πλεονεκτήματος που υπογραμμίζει την ανάγκη εξειδίκευσης σε παραγόμενα αγαθά που αρμόζουν στην γεωγραφική ετερότητα της κάθε περιοχής.

Βιβλιογραφία

- Μάρης, Γ. & Μανώλη, Π. (2015) Αθήνα: Κάλλιπος
- Αλογοσκούφης, Γ. (2013). Διεθνής Οικονομική και Παγκόσμια Οικονομία. Αθήνα: Gutenberg.